

Us ho asseguro! **Cada dia vetllo perquè la fe en Jesucrist em sigui motor... en la meva dignificació... i aquesta no seria si no es donés amb la dels altres...**

Amb tot... **sempre tinc una sospita** sobre mi mateix i els altres... El perill de les esquerres i de la gent d'Església (i aquí coincidim la totalitat en les dues identitats) és instrumentalitzar tant el pobre; com la Paraula de Déu i al mateix Déu.

El pobre és anorreat quan l'usem per a les nostres medalles i a més procurem que la seva precarietat no afecti la nostra estabilitat.

La Paraula de Déu és instrumentalitzada quan l'usem per decorar la nostra paraula i no la fem vida, quan li posem morrió perquè no mossegui el nostre *modus vivendi*.

Déu l'instrumentalitzem quan el fem *de butxaca*, quan l'usem per justificar-nos.

En el fons, la meva lluita silenciosa d'adult -fins i tot amb mi mateix- sempre ha estat fugir de riscos a la dignitat, a la integritat... Si algun cop m'aventuro, sempre hi ha un bitllet de tornada... La imatge de la meva presència a Nicaragua il·lustra això. Vaig a una situació dura de limitacions materials... festejo amb la pobresa... però sé que em dura 30 dies... sé que en pujar a l'avió de tornada se m'acaba la precarietat... Fins i tot, estant allà... la meva gana no és la seva gana; les meves necessites les cobreixo plenament... (les seves, no).

ELS TEXTOS DE LA PARAULA DE DÉU QUE ARTICULEN AQUESTA MEVA APORTACIÓ SÓN ELS SEGÜENTS

- Filipencs 2, 5ss *Tingueu els mateixos sentiments de Crist Jesús... Ell que essent el tot es va fer el no-res...* Al jesuïta andalús Chércoles li dec una aguda precisió... **Abans que sentiments...** -diu- **es tenen els sentits...** ells ens són la porta del coneixement exterior... veiem, sentim, notem. **On posem els sentits?** En el "notem" fico el tacte, el gust, l'olor. Si heu estat en un dipòsit de deixalles, per exemple jo, a La Chureca de Managua... hi ha gent que viu allà (vivia?), si hi entres, l'olor d'aquella putrefacció et dura dies... I l'olor dels avis... i la dels sense-sostre...? **Mirem, sentim, notem sempre el que ens arriba dels indignificats?** I amb aquell descobrir la manca de dignitat pels sentits... **Quins sentiments generem? De debò que generem els del Crist?**
- Us reconec que no em surt de forma permanent el **procés progressiu d'anorreament, tot sovint em surt l'enaltiment...** I aquí m'agafo a aquell procés dinàmic que entenc del diàleg de Moisès i Déu: "*Qui haig de dir que m'envia?*". Déu li respon "*Jo sóc el qui va essent*", traducció molt més matisada i suggerent de la tradicional "*jo sóc el qui sóc*" (Ex 3,13-14). Perquè **tot i tots anem sent...** la nostra concepció de Déu, i nosaltres mateixos, i la nostra parella, i el nostre treball, i el compromís... tot i tots anem sent.
- Tenir els sentiments del Crist **no per guanyar la parcel·la celestial** sinó **perquè el bon Déu, en Crist, m'ha seduït...** (Jer 20,7), i altres processos de vocació (Moisès...). La gran diferència que jo vull viure i marcar és que aquests processos bíblics tenen un punt d'imposició (en el meu cas, inicialment també: "*Jo? Per què jo?!!!*") i enyoro fermament que **el procés em dugui a que el Crist em robi el cor** com diu St. Pau: "*no sóc jo qui visc sinó que Crist viu en mi*" (Gal 2,20)
- I el Crist ho va fent **amb el testimoni en paraules, actituds, fets...** El Crist que descobreixo és un **Crist des-centrat!** Al seu centre estan les causes del Regne, els pobres, els indignificats.

ACCIÓ MEVA PERSONAL EN LA DIGNIFICACIÓ DE LA PERSONA

Parteixo d'una constatació nuclear: la meva pròpia vida és sempre en procés de dignificació però alhora és aprenentatge d'empatia i de dignificació dels altres i de la realitat que m'envolta.

Davant les pròpies frustracions hi ha hagut un proper diàleg amb Déu a més de queixes, puntades de peu, revoltes, llàgrimes... Aviat vaig aprendre que els **"per què" són inútils; i vaig cercar els "per a què"**. Darrere de cada crisi, de cada frustració, s'amaga un aprenentatge, una lliçó... **I el Crist sempre per referent.**

Així, a mode de **pinzellades articulants en mi** contemplo:

- La meva procedència d'una família pobre, amb carències materials.
- Sóc immigrant, vaig arribar a l'inici de l'adolescència d'Andalusia (meitat dels '60).
- He viscut a casa l'infern de l'alcoholèmia del pare... He sofert en silenci la violència psicològica, física... sense que el veïnat sabés... la impotència de solució, la sensació d'abandonament... M'ha forjat l'experiència de separació dels pares, he hagut d'assumir papers que no em corresponien per edat (18 anys).
- He conegut el que significa fugir de casa amb tota la família i amagar-nos a Bellvitge... Eren els temps més cruels del barri que s'anava fent: els germans a l'escola pública, 75 alumnes per aula; delinqüència infantil i juvenil molt alta, barri sense serveis...
- Vaig optar per fer-me mestre i he estat tota la vida laboral encantat d'aquest opció.
- L'acompanyament sempre del pare, fins aconseguir l'alliberament de l'alcohol; i també l'acompanyament en el seu càncer posterior i la seva mort.

Aquesta diversa escola vital em va dur a concretar una militància múltiple: partidista/política; sindical; professional; aglutinador de jovent; veïnal: AAVV; eclesial; familiar; nicaragüenca...

Entenc que **la militància és la forma en què es concreta millor l'empatia. És l'empatia organitzada, feta col·lectiu, feta estratègia...** I és una veritable llàstima deixar que es perdi la paraula i el seu sentit i valors.

FAIG ALGUNES REMARQUES DE LA MEVA ACCIÓ DIGNIFICANT COM A SACERDOT-VEÍ-PROFESSOR-PARE:

- En general, **donant raó de l'Esperança** (1a. Pere 3,15) de forma explícita i implícita; **tenint i transmetent la certesa que Déu creu en cadascú de nosaltres, aposta per cadascú de nosaltres...** (per a mi en aquests moments, aquesta és la millor definició de fe)
- **A la parròquia i ACO:** sentint-me i fent comunitat, cogestionant, acollint, en pobresa, en alegria... Animant el treball i la identitat laïcal amb veu i vot fins al final, potenciant l'acció interparroquial (la realitat de la Unió Parroquial de Bellvitge-Gornal, amb la parròquia dels jesuïtes Mare de Déu de Bellvitge i Sta. Maria del Gornal, amb el Quim Cervera). **Fent així, dignifico i em dignifico.**
- **En el barri:** Fa uns tres o quatre anys em van proposar que fes el pregó de les festes del barri. Sóc un veí més. Vaig pregonar sentint que formava part d'aquell veïnat, reivindicava "*monuments del barri*", no en tenim de materials ni ens calen; però tenim els monuments vius de les dones treballadores que cada matí surten a netejar les cases d'altres i tornen esgotades amb olor a lleixiu i segueixen estructurant i netejant casa seva, i el monument dels joves perduts per la droga, i el dels lluitadors laborals, i el dels lluitadors veïnals per aconseguir un barri digne i habitable, i tanta associació diversa... **Això és participar col·lectivament de la dignificació i em dignifica.**
- **En el treball:** sóc professor a una escola no religiosa, Joan Pelegrí, de català, a secundària; he estat durant anys president del Comitè d'Empresa. Amb els companys visc la igualtat, l'obediència, la lluita col·lectiva, l'acompanyament únicament des de l'autoritat moral... Algú compta amb mi com a sacerdot. Per a molts sóc referent positiu sense més... Amb l'alumnat, procuro la proximitat i els límits (el millor regal que se'ls pot donar; lamento enormement la postura "progre" de la inhibició en els límits). A més faig de *coach* (acompanyament personal). El plantejament és radical: tothom té

sortida; no hi ha alumnes problemàtics, sinó alumnes amb problemes; no hi ha culpables (o sí n'hi ha però en segona o tercera instància...) primer són víctimes... Els ajudo si descobreixen per què fan el que fan, quan descobreixen que *"no tot el que m'agrada em convé ni tot el que em convé m'agrada"*. **Exercint així la professió dignifico i em dignifico.**

- **En la forma de viure:** visc a una escala de veïns, comparteixo mancances, igualtats, obligacions... Tots saben que sóc el capellà... Sóc referent callat... hi ha en joc una autoritat moral. A casa he evitat la *"solteria"* a què ens pot dur el celibat... He acollit magrebins, equatorians... He compartit el que tenia... Els he tractat d'iguals... **Vivint i acollint així dignifico i em dignifico.**
- **El fill adoptat.** -Per cert, novament estrenant l'atur des d'aquest divendres-. Fa tretze anys va arribar un xicot adolescent a la parròquia... li vaig oferir... em vaig oferir... El meu sacerdoti té un abans i un després de ser pare. D'ençà parlo des de la fràgil realitat. Els llibres, les teories d'educador, de capellà, queden sota sospita. Sé el que és passar la nit en blanc, viure l'ansietat del retorn, l'oferta sincera de confiança, la caiguda, la nova oportunitat... Ja és un adult, responsable, autònom... Diu que és creient, no articula la seva fe, no la milita... Sóc el seu gran referent en valors... Segueixo pregant la seva fe explícita, militant... Vivint l'experiència de pare he descobert que així passa entre Déu i cadascú de nosaltres. En el fill he viscut l'aposta de Déu, la preocupació de Déu, la paciència de Déu, l'esperança de Déu... per tots i cadascú de nosaltres. **He dignificat un adolescent, el vaig arrabassar a la desestructuració, al carrer...** Les paraules d'una nit de crisi ens van consagrar: *"tu ets el pare que hauria volgut tenir"*, *"tu ets el fill que hauria volgut tenir"*. Amb aquelles paraules ens vam adoptar mútuament. **En aquella adopció m'he dignificat.**
- **Dedicació a Nicaragua:** La meua relació ve de l'any 80, quan la Creuada d'Alfabetització arran del triomf sandinista. Per aquí està l'Anna Gimó, que també venia... Aquella experiència em va provocar el plantejar-me la vocació... o millor el plantejar-me tornar a oferir-me al servei eclesial... Aquella experiència em va dur a dir-me *"si a l'Església sobra algú... que siguin els altres"*. En fer-me capellà tenia el deure moral de retornar-li el servei; també volia servir quan la meua parròquia als estius està sense població... també volia desarmar-me de conceptes, d'economia, de prepotències... Des del 2000 me'n vaig a un poblat conformat per persones supervivents de l'huracà Mitch. Hem passat de barraques a cases, d'aigua contaminada a aigua potable, hem eradicat l'anèmia, seguim lluitant per l'estabilitat familiar, adolescent, som explícits en l'evangelització... Amb tot... la realitat social és dura, la imatge bucòlica no existeix... Els voldríem agrair, metòdics, estructurats... i no! Hem après i acceptat que *"els pobres no són de disseny"*, i des d'aquesta experiència prolonguem l'expressió *"l'esser humà no és de disseny"*, *"no som de disseny"*, *"no sóc de disseny"*. I així com Déu confia en nosaltres... confia en mi... Em diu que faci el mateix... que aprengui de la seva paciència, de la seva confiança, de la seva aposta... **I fent això... col·laboro en la dignificació d'aquella gent i em dignifico jo.**

Tot això ho conreu, ho *superviso* (utilitzant terminologia dels psicòlegs) amb la diversitat de grups de **Revisió de Vida** en què hi participo d'igual a igual, en l'ús del **Quadern de Vida** (sóc un entusiasta defensor i prodigador), en la **pregària personal** (en el racó de casa meua i tot caminant cap a la feina -hi vaig a peu des del Barri i fins a Hostafrancs, per fer cames- o usant el Metro i mirant els rostres dels qui viatgen, i en l'**eucaristia** de la comunitat.